

Poznání lidské bytosti podle těla, duše a ducha

Sedmá přednáška

Dornach, 20. září 1922

GA 347

Rudolf Steiner

O raných stavech Země. Lemurie. Zemská polévka a ohnivý vzduch. Dračí ptáci ichthyosaurus a plesiosaurus. Dračí ptáci jako potrava ichthyosarů a plesiosaurů. Ptáci a býložravci. Země zemřelých monster.

Nuže pánové, abychom člověka lépe, ještě lépe pochopili, než jak ho až dosud již chápeme, chceme také jednou pozorovat Zemi.

Když se spolu schází pozemští lidé, tak vlastně nelze pozorovat život člověka jako fyzický lidský život pro sebe, nýbrž musíme právě také pozorovat Zemi.

Přijdeme-li do toho či onoho přírodovědeckého muzea, nacházíme zde mnohdy zbytky zvířat a také rostlin, které žily na Zemi před dlouhou dobou. Můžete si samozřejmě představovat, že zde v Zemi probíhá všechno možné, až jsou tato dávná zvířata a rostliny v jistém vztahu zničeny. Můžete také uvážit, že se například zachovaly z jistých zvířat v zemi nanejvýše kosti, kdežto svaly, měkké části, srdce a ostatní cévy zanikají, jsou velmi brzy zničeny, a že proto lze vykopávat jen zkamenělé kosti, to znamená kosti, které se vyplňují po smrti zvířat jiným materiálem - tedy když do nich vniká bahno - že lze nacházet tyto ztvrdlé, tyto zkamenělé části, a že si jaksí musíme z toho, co zde máme, co jsou ponejvíce jen zbytky kostí, že si z toho musíme učinit představu, jak to kdysi na Zemi vypadalo. Neboť můžete si také pomyslet, že dnešní stavy nemohly být na Zemi v té době, v níž žila zcela jiná zvířata a rostliny, neboť jinak by byla nevznikla zvířata a rostliny dnešní.

Země tedy musela kdysi vyhlížet zcela jinak. To budete moci poznat právě z toho, co vám budu dnes vyprávět.

Hleďte, říkalo se o jednom přírodním badateli, o Cuvierovi,

4 který žil v první polovině 19. století, kolem r. 1810, že když dostane

jedinou kost, že si může představit, jak potom vypadalo celé

zvíře.

Studujeme-li skutečně formu kostí, můžeme vědět - máme-li například jedinou kost předloktí, můžeme si učinit představu, jak musel vypadat celek, neboť každá jednotlivá forma kosti se ihned mění, když se mění celé tělo. Můžeme tedy také stanovit z jednotlivých kostí, jak vypadalo celé tělo. Nehledě k tomu, že někdy máme celé kostry zvířat, která kdysi na Zemi žila, máme takové jednotlivé kosti a můžeme si z toho učinit představu, jak to kdysi na Zemi muselo vypadat.

Začnu nyní tím, že vám vylíčím stav Země, který byl kdysi na Zemi ve velmi dávné době, před mnoha tisíci lety. Tento stav Vám chci líčit vyprávěním. Poznáme potom přesněji jednotlivosti, ale nyní chci jednoduše vyprávět, jak to kdysi vypadalo na Zemi, po níž dnes chodíme. V tomto stavuji dnes znáte všichni.

Bylo to tak. Myslete si Zemi, kousek z ní chci zde nakreslit (kresba), ale tato Země neměla ještě taková pevná pohoří jako dnes, nýbrž tato Země byla vlastně taková, jako je to na nejzevnějším povrchu Země, když dnes po celý týden pršelo, ba ještě mnohem bahnitější. Nebylo to tedy na povrchu Země tak pevné, jako je to dnes, nýbrž bylo to mnohem bahnitější. Kdyby tehdy již existovali lidé jako dnes, byli by museli tito lidé buď plavat - zde by ale byli stále zabláceni, tedy strašlivě špinaví, nebo by se museli neustále ponořovat. Tedy lidé v dnešní podobě tehdy ještě neexistovali. Byla zde bahnitá, zcela bahnitá Země, a v této bahnité Zemi zde bylo všelicos.

Když si dnes vyjdete ven a vezmete nějaký kámen, jak jej dnes přinesl pan E., nebo když jdete ještě hlouběji do Švýcarska a najdete ještě tvrdší kameny, musíte si představit: Tyto kameny byly tehdy všechny rozpuštěné v bahnité Zemi, jako když rozpouštíte ve vodě sul, byly v této bahnité Zemi všelijaké kyseliny, které všechno možné rozpouštěly. Bylo to tedy zcela pozoruhodné bahno, z něhož se skládal tento zemský povrch. A nad tímto zemským povrchem nebyl ještě takový vzduch, jaký je dnes, ale vzduch, v němž nebyl obsažen pouze kyslík a dusík, jak je v dnešním vzduchu, nýbrž byly v něm všelijaké kyseliny v plynném stavu. Dokonce v něm byla kyselina sírová, páry kyseliny sírové a páry kyseliny dusičné. To vše bylo v tomto vzduchu. Z toho můžete také již poznat, že by zde člověk v dnešní podobě nemohl žít. Samozřejmě byly tyto páry slabé, ale byly ve vzduchu. A tento vzduch, ten měl ještě tu zvláštnost, že byl přibližně takový, jako kdybyste dnes vklouzli do staré pece a zde by byl připraven žár na pečení chleba, který byste potom cítili kolem sebe. Bylo by to tedy pro dnešního člověka poněkud nehostinné, kdyby býval v tomto vzduchu, v němž bylo mimo to cítit kyselinu sírovou, a v němž to přímo sálalo.

Nu, nad tím byl ale ještě jiný vzduch. Zde byl ještě poněkud teplejší vzduch než ten, který zde byl dole. Ten vytvářel mračna, která zde byla vytvářena, ta způsobovala stále blesky a obrovské hřmění, protože měla v sobě také všelicos, kyselinu sírovou a dusičnou a všelijaké jiné látky. Takže zde neustále šlehalo obrovské blesky. Takové bylo přibližně tehdy okolí Země.

Chtěl bych, abychom měli nějaká jména, nazvat to, co zde bylo nahoře, protože to byl strašně horký vzduch - nikoli snad žhavý, to je jen klamná představa dnešní vědy, žhavý tento vzduch nebyl, nebyl více horký než taková pec na pečení, taková ohnivá teplota byla zde nahoře, stávala se potom poněkud chladnější, čím dále se sestupovalo - nu mohl bych právě tento vzduch zde nahoře nazvat ohnivým vzduchem a to, co zde bylo dole, zemským bahnem.

Zde máme přibližně představu o tom, jak to kdysi bylo na Zemi. Dole bylo zelenavě-hnědavé bahno, které bylo mnohdy tak husté jako koňské kopyto, potom se ale opět rozpouštělo. Co je dnes zimním obdobím, to bylo tehdy takové, že se bahno právě stávalo tak hustým, téměř jako koňské kopyto, bahno se zpevňovalo. To, co dnes je létem, tedy když slunce svítilo zvenčí, to bylo takové, že se to opět rozpouštělo, stávalo se to bahnem tekutým. A nahoře byl právě tento horký vzduch, který obsahoval všechno možné, co později vypadlo jako vysrážené. Teprve později se vzduch vyčistil.

Nuže, z tohoto stavu vznikl takový, v němž žila zcela pozoruhodná zvířata. Zde nahoře v ohnivém vzduchu, zde žila rozmanitá zvířata. Ta vypadala tak, že můžeme říci: Měla takový zcela šupinatý ocas, který byl ale plochý, takže jim tento ocas dobře sloužil k létání v tom ohnivém vzduchu, a potom měla taková křídla jako netopýr, měla také takovou hlavu. Tak zde tato zvířata létala nahoře ve vzduchu, když ohnivý vzduch neměl v sobě již tak škodlivé výpary.

Tato zvířata byla pozoruhodně uzpůsobena k tomu - samozřejmě, když byly bouře zcela zvláště velké, když strašně hřmělo a blýskalo se, potom jim také nebylo dobře - ale když to bylo mírnější, když zde nahoře bylo jen trochu rachocení a jen takové slabé blýskání na časy, zde žila tato zvířata ráda v tom blýskání na časy, v tomto slabém blýskání, zde poletovala a byla dokonce způsobilá šířit kolem sebe něco takového jako elektrické proudění a sesílat je dále dolů na Zemi.

Kdyby zde mohl být dole nějaký člověk, mohl by dokonce podle těchto elektrických vyzařování vnímat, že je opět nahoře takové ptačí hejno. Byli to malí dračí ptáci, kteří šířili kolem sebe elektrická vyzařování a měli zde vlastně v ohnivém vzduchu svůj život.

Hledte, tito ptáci, tito dračí ptáci, ti zde byli, ti byli skutečně zcela výborně jemným způsobem organizováni. Měli velice jemné smysly. Orlové, supi, kteří z nich později vznikli poté, co se zde tito chlapíci proměnili, orlové a supi, ti si uchovali z toho, co měli tito dávní chlapíci, jenom silné oči. Ale tito chlapíci cítili vše, zejména svými jakýmsi netopýřími křídly, jež byla strašně vnímavá, vnímavá téměř jako naše oči, těmi mohli vnímat. Tito chlapíci vnímali vše, co se zde dělo. Když tedy například svítil Měsíc, zde měli ve svých křídlech takový blahý pocit, pohybovali křídly. Tak jako pes vrtí ocasem, tak pohybovali tito chlapíci křídly. Bylo jim blaze v měsíčním

světla. Tak zde plavali sem a tam a zde se jim zcela zvláště líbilo dělat kolem sebe malé ohnivé oblaky, jak si tuto schopnost dnes uchovali jen svatojánští broučci v trávě. A tak, když Měsíc svítil, byla zde nahoře jakási zářící oblaka. A kdyby zde tehdy byli lidé, byli by zde nahoře viděli taková hejna svítících koulí a svítících obláčků.

A když zářilo Slunce - ano, tehdy tomu bylo tak, že jim potom zašla chuť šířit kolem sebe svítící tělesa! Zde se stahovali více do sebe. Zde přijímali potom vlastně to, co přijímali ze vzduchu - ve vzduchu bylo ještě rozpuštěno všechno možné - zde přijímali ze vzduchu látky, které mohli nasát, zpracovávali je. Co zde nasávali, to potom na sluníčku trávili. Byli to právě pozoruhodní chlapíci. A skutečně existovali kdysi v ohnivém vzduchu Země.

A jdeme-li nyní ještě dále dolů. tam, kde již začínala Země se svým zemským bahnem, tam se nyní nacházejí již zvířata, která se vyznačují tím, že mají obrovskou velikost, byla obrovská.

Z těchto obrovských zvířat zůstali dnes sloni, tak jako supové z dračích ptáků, ta zvířata, která na Zemi žila tak, že napůl plavala a napůl se brodila v bahně. Z těchto zvířat existují již zbytky, které lze vidět také v přírodovědeckých muzeích. Tito obrovští chlapíci, kteří zde kdysi existovali, se nazývají ichthyosauři, plesiosauři. Ichthyosauři byla již zvířata, o nichž je možné říci, že již žila na Zemi. Ichthyosauři vypadali zcela pozoruhodně. Měli jakousi hlavu (kresba) jako delfín, ale čumák nebyl tak tvrdý - tedy měli jakousi delfíní hlavu. Potom měli tělo jako obrovská, ale velmi jemná ještěrka, se strašně tlustými šupinami. A v hlavě měli obrovské zuby, jako krokodýl. Měli krokodýlí zuby, jako vůbec tyto pozoruhodní chlapíci měli všichni pozoruhodné trojhranné krokodýlí zuby. Potom měli něco takového jako velrybí ploutve - vždyť se pohybovali zpola plovouce - ty byly velmi měkké, jimi se mohli také v bahně brodit, čvachtat.

Měli tedy cosi jako velrybí ploutve, obrovské tělo, potom hlavu jako delfín se špičatým čumákem vepředu, krokodýlí zuby. A co bylo najpozoruhodnějším, bylo to, že měli obrovské oči, které nyní svítily. Elektrické body v oblacích bylo možné vidět. Svítící ptáci létali zejména v měsíční noci. A když nastal soumrak, bylo by možné, kdyby to člověk mohl vidět, setkat se s obrovským světlem. pro dnešního člověka nanejvýš nepříjemným, které by člověka potkávalo, s tělem větším než dnešní velryby, s ploutvemi, které zde plavaly v této bahnitě vodě a mnohdy se také postavily, když se bahno stalo tvrdším. Tato bahnitá voda byla mnohdy tvrdá jako koňské kopyto. Zde bylo možné se na ni postavit. Tak se pohybovaly: zde se rozšiřovaly tyto ploutve, které byly tak vnitřně pohyblivé, zde se čvachtaly po těchto rohovitých útvarech, kde tyto rohovité vrstvy byly, plavaly tam, kde to bylo měkčí. Potom se zase belhaly a tam, kde to bylo měkčí, pohybovaly se plaváním. A kdyby byl tehdy nějaký člověk se plavil na nějakém člunu - jít by nemohl, to by nebylo možné - zde by mohl potkat takové obrovské zvíře, na něž by mohl vystoupit po žebříku. Bylo to, jako když se dnes vystupuje na nějakou horu. Člověk by se mohl setkat s celou zvířecí horou. Bylo by to právě kdysi zcela něco jiného.

To vše můžeme poznat: tak jako Cuvier poznal z jedné kosti celé zvíře, tak můžeme dnes poznat, jak ichthyosauři, z nichž ještě existují zbytky, sami tehdy žili a co tehdy

mohli dělat svýma obrovskýmá ploutvema, že měli tak obrovské oko, které zářilo již zdaleka jako nějaká obrovská lucerna, takže bychom se jim mohli vyhnout. Tedy pohybovali se takto přes bahnitou zem a v bahnitě zemi. Se skutečnou rozkoší se čvachtali a koupali v bahně a vypadali stále strašně zmazané.

A ještě poněkud hlouběji, existovala jiná, zelenavě-hnědavá zvířata. Tato jiná zvířata vystrkovala často ven jen svou obrovskou hlavu do měkčí bahnivé země, ale jinak se čvachtala uvnitř a spoléhala se zejména na to, když se bahno stávalo poněkud tvrdším, zde ležela většinu času jako líná čuňata. Jen někdy vycházela na povrch, vystrkovala své hlavy. A zde bylo něco zcela pozoruhodného.

Tato druhá zvířata, tato zde, za tím obrovským okem, ta se dnes nazývají ve svých zbytcích ichthyosauři. Ale potom zde byla zvířata, která právě byla více v zemi, plesiosauři. Plesiosauři měli také přibližně jakési rybí, velrybí tělo, měli hlavy jako ještěrky, oči ale měli již více na stranách, kdežto ichthyosauři měli oči zcela vpředu, oči, které mocně svítily. Ale plesiosauři měli oči na stranách. Měli velrybí tělo, které ale bylo také zcela pokryté šupinami. A pozoruhodné bylo, protože byli ještě línější, vlastně se již stále více usazovali na tom, co zde plavalo v bahnitě zemi jako poněkud pevnější obrovské čluny, tak měli již čtyři nohy, takové nemotorné čtyři nohy, jimiž již mohli zcela pohodlně chodit. Neměli ploutve jako ichthyosauři, kteří se o ně, když přišli na něco tvrdého, opírali. Ploutve se rozšiřovaly tam, kde se opíraly a staly se tedy sami jakýmsi chodidly. Ale plesiosauři měli chodidla podobná rukám. A ze zbytků vidíme, že museli mít strašně silná žebra, jaká má dnes jen velbloud.

Takový byl tedy ten stav, jak to kdysi na Zemi vypadalo, jak zde dole vedli plesiosauři líný život, jak ichthyosauři na Zemi plavali a létali - neboť zvířata s ploutvemi mohla také zcela nízko létat - a nad tím zářívá oblaka zasvítající vždy v soumraku a při měsíčním světle, které byly vlastně dračí-ptačí hvězdy. Tak to tedy vypadalo.

Nuže, plesiosauři byli líní chlapíci. Ale víte, to mělo určitý důvod. Země byla tehdy sama línější než dnes. Dnes se Země otočí kolem své osy za 24 hodin. Tehdy byla mnohem línější. Tehdy byla Země sama líná. Pohybovala se pomaleji kolem své osy a tím vůbec nastalo to vše, neboť to, že je dnes vzduch tak čistý, závisí zcela na tom, že se Země otáčí za 24 hodin kolem své osy, že se tedy stala během doby pilnější. Nejhůře se tehdy muselo dařit - posuzujete-li to z dnešního stanoviska - nejhůře se muselo dařit vlastně těmto dračím ptákům, neboť s těmi to bylo špatné. Nepojímali to jako něco špatného, nýbrž měli obrovskou rozkoš a dychtivost po tom, co byste vlastně, když to dnes slyšíte vyprávět, pojímali tak, jako kdyby se bylo těmto dračím ptákům dařilo velmi špatně. Bylo tomu totiž tak. Myslete si ichthyosaura s obrovským okem lezoucího, létajícího, plavoucího tímto velmi horkým vzduchem pak všechno možné: ale oko, to svítilo velmi silně. Toto svítící oko, to přitahovalo tam ty ptáky nahoře, jako lampa přitahuje komára. Máte zde v malém týž jev. Když zažehnete lampu a v pokoji je komár, přiletí k ní a hned se spálí.

Nu, tito ptáci zde nahoře, ti byli zcela hypnotizováni tímto obrovským okem ichthyosaurů a vrhali se dolů a ichthyosaurus je mohl žrát. Takže ichthyosauři žili z toho, co zde nad nimi ve vzduchu poletovalo.

Kdyby tehdy nějaký člověk mohl chodit po této kuriózní zemi, byl by si řekl: To jsou obrovská zvířata, která žerou oheň. Neboť když sem a tam šuměli (létali) chlapíci, tak to vypadalo opravdu tak. jako kdyby ichthyosauři požírali oheň, který jim přilétával ze vzduchu. A tito plesiosauři - řekl jsem vám, ti vystrkovali jen hlavu, tu jejich oči také ještě svítily a když zde nějaký pták šuměl dolů, tak ho také ještě chňapli. Tedy vše souhlasí, bereme-li skutečnost. Takový pes, kterého velmi špatně krmíte, ukazuje vám také silná žebra. Ichthyosauři žrali plesiosaurům již to nejlepší, plesiosauři dostávali jen ještě nejhorší ohnivé ptáky a proto měli taková velbloudí žebra. To lze také ještě dnes vidět, že tito plesiosauři byli v pradávných dobách špatně živeni.

Ale řekl jsem, že si pomyslíte: Ptákům zde nahoře, těmto krásným, svítícím ptákům - neboť byli krásní - těmto krásným, svítícím ptákům se vedlo špatně. Ale měli právě rádi to - a měli příjemný pocit -, když se mohli vrhnout do chřtánu nějakého ichthyosaura. Jako svou blaženost pojímali to, že se vrhali do chřtánu nějakého ichthyosaura.

Ale skutečně, řekl bych, pro požírače ohně samého bylo to nepříjemné - ten je musel žrát, protože to potřeboval pro výživu - ale pro požírače ohně samého bylo to nepříjemnější, než pro ty ostatní, kteří zde přicházeli do jeho břicha. Ohniví ptáci, ti se vrhali dovnitř jako do své blaženosti, ale pro ichthyosauře to bylo uvnitř jejich břicha zcela nepříjemné, poněvadž se zde uvnitř vyvíjelo všelicos elektrického. Bylo to nepříjemné vlivem tohoto žraní ohně a této elektřiny v tomto obrovském žaludku, jenž vyplňoval skoro celého ichthyosaura. Neměl skoro nic jiného na povrchu, hlavně byl vyplněn obrovským žaludkem. Trvalo to velmi dlouho. Také rybí nátura může mnoho vydržet, mluvil jsem nedávno o lidské nátuře, že může mnoho vydržet, ale také rybí nátura, zejména ichthyosaurus může samozřejmě vydržet ještě více. Ale ichthyosauři postupně stále víc a více slábli. Dostali se do různých stavů slabosti. Jejich oči nezářily již tak silně. Ptáci nebyli již tak silně přitahováni. A žraní jim činilo stále víc a více bolesti. Stále víc a více dostávali tito ichthyosauři bolesti břicha. Neboť co to znamenalo? Ve světě všechno něco znamená.

Hledte, když se zde tito ichthyosauři na Zemi vyvíjeli a žrali tento oheň a ve svém žaludku tento oheň stravovali, žaludek se přetvářel a nakonec již nebyl žádným správným žaludkem. Nakonec došlo k tomu, že ichthyosauři sami získali jinou podobu. Proměnili se.

Dnešní přírodověda vám jen říká: Kdysi byla jiná zvířata a ta se proměnila. To není lepší, než když se člověku řekne: Kdysi Pánbůh sestoupil a vzal kus Země a udělal z toho Adama. Jedno i druhé se může pochopit stejně dobře. Ale to, co vám teď říkám, můžete pochopit dobře. Neboť tím, že ichthyosauři a plesiosauři žrali dračí ptáky, tím se celé jejich nitro přetvořilo a stali se jinými zvířaty. To je také již pod vlivem toho, že se Země otáčela rychleji a rychleji - ne tak rychle jako dnes, ale rychleji, než předtím, kdy byla zcela líná - a že vzduch nechával padat dolů stále víc a více látky škodlivé pro pozdější bytosti, látky, které se potom spojily se Zemí. Zejména se spojilo se Zemí všechno sírnaté. Vzduch byl stále čistší, ne tak jako dnešní vzduch, ale již podstatně čistší. Stal se jen v pozdějším stavu jakýmsi vodním vzduchem, který byl stále pronikán hustými vodními parami, mlžnými parami. Vzduch byl dříve

vlastně mnohem čistší, protože byl teplejší. Později se ochladil a byl strašně proniknutý mlhami. Nad Zemí byla vlastně mlha, která nikdy pořádně nepřestala, zcela nepřestala ani pod vlivem Slunce. Bahno se také pozvolna zhušťovalo a začínaly se již krystalizovat pozdější kameny. Bahno houstlo, ale ještě zde bylo. Dole bylo ještě něco hustého, a mezitím stále něco řídkého, něco hněda- vězeleného, bahnitého a nad tím byl vzduch naplněn mlhami.

V tomto mlžném vzduchu se ukazovaly obrovské rostliny, zcela obrovské rostliny. Jdete-li do lesa a hledíte-li dnes na kapradí, tak je dnes zcela nepatrné. Ale před mnoha a mnoha tisíci lety byly zde obrovské rostliny, podobné těmto kapradinám, zakořeněné tak slabě v této houbovitě-bahnité zemi, které čněly vysoko a tvořily něco jako lesy tam, kde zemní bahno poněkud zhoustlo. Takže potom později nastal takový stav Země, který byl již poněkud hustší, zde byly již různé horniny, ty se zpevnily ne příliš silně. Byly poněkud hrubší než vosk, a mezitím bylo všude bahno a z toho rostly nyní tyto obrovské stromovité kapradiny – obrovsky velké! Kde bylo dole velmi mnoho hornin, vznikaly takové obrovské lesy s obrovskými stromy. Potom bylo zase volno - potom to bylo opět jiné. S těmito obrovskými lesy s obrovskými stromy, které zde v přírodě vznikly pro Zemi, s těmi si ichthyosauri a plesiosauri již nemohli mnoho počít. Zde dole to již bylo pro plesiosaury příliš tvrdé a plesiosaurus by se stal ještě víc zmazaným: Byla by se vytvořila přes šupiny jakási kůrkovitá, škraloupovitá či strupovitá vrstva. Nemohli by již žít. Ale všechna tato zvířata se již zkazila svým žraním ohně. Kdybyste přišli k této pozdější Zemi - ale „pozdější“ znamená vždy tisíce a tisíce let - ano, zde to již vypadalo zcela jinak. Zde, v bahnu, byla taková zvířata, která se také zachovala ve zbytcích, takže si můžeme představit, jak vypadala. Tato zvířata měla především zaprvé obrovské břicho a obrovský žaludek, ale měla hlavu, která vypadala asi tak, ale ještě mnohem neforemnější, jako hlava dnešního tuleně. Oči již poněkud zčernaly, kdežto oči dřívějších zvířat svítily. Tato zvířata měla již čtyři nohy, velmi neforemné nohy. Ale mimoto byli tito chlapi úplně pokrytí zcela jemnými chloupky a chodidla byla vlastně jako neforemné ruce.

Tato zvířata vedla v této Zemi pozoruhodný život. Pobývala v jistých dobách na pevné Zemi, ale pohybovala se i zde. hluboko dole v tomto bahně. A hlavně se pohybovaly jejich prsy, měla totiž obrovské prsy - byly to něco jako napůl plíce a napůl prsy, jako kdyby byly plíce ještě zcela zevně. V jistých dobách přicházela tato zvířata a čvachtala se a plavala k těmto lesům a žrala tyto kapradiny. Tedy tato zvířata přešla od požívání ohně k těmto lesům a žrala tyto kapradiny. Tedy tato zvířata přešla od požívání ohně k požívání rostlin. Tato zvířata zde existovala (kresba). Byla pokryta něčím, jako ženskými vlasy, měla obrovské hlavy, jako neforemné hlavy' tuleně. Kdybychom tehdy šli na procházku, byli bychom mohli vidět tato zvířata, jak zde ležela dole pod vodou, pod vodou dýchala, vždy přicházela v jistých dobách ven, usazovala se na břehu, chodila k těmto lesům. Zde žrala svou širokou tlamou velmi mnoho z toho, co by se dnes jako potrava nemohlo najednou sníst, sežrala především mnoho z těchto obrovských lesů.

To jsou zvířata, která - jak řečeno, jsou dnes naprosto zachována ve zbytcích - která se dnes nazývají mořskými kravami, to znamená, že žádná taková zvířata dnes již

neexistují, ale tato dávná zvířata, jejichž zbytky dnes ještě existují, se nazývají v geologii a paleontologii mořskými kravami.

A jak vznikla vlastně tato zvířata? Hledte, tím, že dřívější zvířata žrala zvířata vzdušná a elektrickými silami se jejich tělo přetvořilo, vznikly, ne přímo z ichthyosaurů, ale ze zvířat podobných, tyto mořské krávy. To, co dříve žrali, stalo se jejich zevní podobou. To, co do sebe přijímali, stalo se jejich zevní podobou. Zraním se tato zvířata proměnila.

To se musí nyní dodat k dnešní přírodní vědě. Hledte, dříve bylo vše na Zemi také mnohem měkčí, než je tomu dnes, zvířata přijala formy, které se v nich vytvořily tím, co sežrala ze vzdušných zvířat.

A tito dračí ptáci, ti museli ze své strany opět změnit svou formu, protože ve vzduchu již také nebyly ty látky jako dříve. Ty látky spadly dolu blíže k zemi, a vznikli zde skutečně ptáci pozdější. Ale dole vznikala požíráním stále jiná podoba. Tak například z takového zvířete, jako byl tento plesiosaurus, vzniklo zvíře, to mělo čtyři nohy, tak jako čtyři obrovské sloupy, ovšem na tom také obrovské břicho, hlavu, která byla podobná hlavě tuleně, neohrabané zvíře mělo také ocas. Bylo to také ještě obrovské zvíře. Bylo skutečně velmi veliké. Když byste vstoupili svýma nohama na zcela malého střízlíka, tak je samozřejmě pod nimi. Toto zvíře mohlo klidně šlápnout na pštrosa, tak bylo velké a pštrosa mohlo jednoduše zašlápnout. Dnešní největší zvířata by byla k těmto tehdejšími zvířatům v takovém poměru, jako dnešní myši k zvířatům větším. Také z tohoto zvířete jsou zde zbytky. Toto zvíře se nazývá megatherion.

Tato zvířata se také pohybovala vzhledem ke své konstituci pomalu, dostávala se na svých čtyřech sloupech kupředu a požírala, živila se právě tím, co jim právě létalo do tlamy, kde byly také ještě slabé krokodýlí zuby. Četná zvířata se ještě zachovala, takže zde ještě ležela zvířata typu saurů jako krokodýlové. Ale tato megatheria tato zvířata jednoduše zašlápla, když šla. Ano, tak to kdysi chodilo!

A poté teprve nyní nastalo to, že se vzduch pozvolna zbavoval vodních par - neboť to vše žilo ve vodních parách. A nadešla doba, kdy mohlo vlastně Slunce teprve na Zemi správně působit. neboť sluneční paprsky byly dříve zadržovány, protože vzduch byl jako moře, i když jako řídké, ale byl jako moře, ve kterém byly sluneční paprsky zadržovány. Takže vlastně teprve v pozdější době přicházely sluneční paprsky dolů na Zemi.

Ano, pánové, musíte také ještě pohlédnout na tyto dějiny trochu vnitřně! Tato zvířata, která zde byla dole, ichthyosauři, plesiosauři - mořské krávy později, megatheria - nu, to byla zvířata dosti hloupá. Ichthyosaurus byl ještě nejchytřejší, ale ostatní zvířata byla vlastně skutečně hloupá jako prasata. Ale to nelze říci o těchto dračích ptácích, kteří byli zde nahoře. Řekl jsem vám již, že ti měli strašně jemné citění. Můžete říci: My lidé jsme chytří, nelétali bychom do ichthyosaurů jako tito dračí ptáci. Ale já tomu totiž nevěřím. Kdybyste byli žili v té době jako dračí ptáci, potom byste také do nich létali. Existují právě různé druhy ichthyosaurů, ale tito ptáci byli inteligentní. A tito ptáci, ti měli zejména zaprvé velmi jemné citění vůči Měsíci a Slunci, tak jako naše oko, a tak pociťovali tito dračí ptáci svým celým tělem, zejména

svými křídly, která jsou - jen v malém - dnes napodobena v křídlech netopýřích, která jsou přece také mimořádně citlivá.

Nuže, tato zvířata pociťovala Slunce a Měsíc, Měsíc pociťovala, jak jsem již vyprávěl, tak, že vytvářela kolem sebe něco jako elektro-magnetickou schránku, která byla svítící. A když zářil Měsíc na tento ohnivý vzduch, potom se tato zvířata začala také svou vlastní svítící silou jako vyšší obláček ve vzduchu lesknout, třpytit, blýskat. Ale to vše tato zvířata pociťovala. A není třeba vůbec používat fantasie, nýbrž můžeme postupovat zcela vědecky a můžeme též vědět, že tato zvířata pociťovala hvězdné nebe jako něco jiného, než kdyby zde žádné hvězdy nebyly. Cítila se při hvězdném nebi tak, že se cítila ve svých křídlech velmi blaze, když na ně svítily hvězdy, a tím se stala tato křídla kropenatými.

Můžeme tyto děje dokonce dokázat až k jistému stupni, když dáваме velký pozor. Samozřejmě se z těchto ptáků, kteří měli zcela měkká těla, zachovalo velmi málo, a ve zkamenělinách je téměř vůbec nelze nalézt, ale mohou se nalézt otisky křídel. Ten, kdo skutečně umí dobře studovat zkameněliny, zejména zkameněliny vápencové, měkkčí zkameněliny, ten nachází již takové otisky křídel. Ale musíme být ovšem v hlavě otevření, jakoby s rozepnutými knoflíky, nikoli tak sešněrované upjatí jako nějaký profesor. Tedy tento otisk křídel, jak jej otiskl takový dračí pták, který samozřejmě již neexistuje, ale otisk ve vápně, u toho se například najde, když na něj pohlížíme přesněji, že zde jsou různé hvězdy, které se spolu otiskly. Jsou to právě stopy toho, jaký dojem činily hvězdy v noci na tato netopýří křídla. Tak křídla cítila, zda je den nebo noc.

Nyní nepotřebuji vám již mnoho popisovat, řeknete si sami: Ano, ty celé děje zde jsou velmi podobné tomu, co jsem vám nedávno popsal o játrech a ledvinách! Člověk nese ve svém dnešním břichu ještě stále jakési napodobení toho, jak to chodilo na celé Zemi. A tito dračí ptáci, ti byli jakési oči, které měla Země samotná. To znamená - mohu vám to dnes říci jen ještě v závěru - to znamená, že celá Země byla rybou, zvířetem, a tato obrovská zvířata, ta žila v této Zemi, chodila sem a tam, čvachtala se, jako v nás bílé krvinky. Jsme ještě takovouto Zemí. Bílé krvinky, které ostatně, i když jsou malé, nejsou ve svém tvaru nepodobné těm zvířatům, ty vyhlížejí ve své nepatrnosti často téměř jako tato zvířata. Takže tedy celá Země byla obrovskou rybou, obrovským zvířetem, a tito dračí ptáci, ti byli pohyblivými očima, jimiž Země vykukovala ven do hvězdného prostoru, do slunečního prostoru, do prostoru světového a vnímala jej.

Že je dnes Země mrtvá, to vzniklo jen později. Původně byla Země živoucí, jako jsme živí my. A co jsem vám zde popsal jako megatheria, mořské krávy, plesiosaury, ichthyosaury atd., to vypadalo neuvěřitelně podobně, jen v obrovských rozměrech, podobné tomu, co dnes chodí v našem těle jako bílé krvinky. A to, co jsem vám popsal jako dračí ptáky, vypadá opět zcela podobné tomu, co se děje v našem oku, jen že je to nepohyblivé.

A tak tedy můžeme říci: Země byla kdysi obrovským zvířetem, které pro svou velikost bylo dost líné, otáčelo se kolem své osy ve světovém prostoru jen pomalu, které ale vykukovalo ven do světového prostoru skrze tyto dračí ptáky, kteří byli jen pohyblivými očima a na to vše pohlíželi. A to, co jsem vám zde popsal, toto žraní

ohně a tak dále, to vypadá totiž také zcela podobné tomu, co se děje ještě v žaludku a ve střevech. A tito dračí ptáci, ti jsou opět velmi podobní - v protikladu k bílým krvinkám - mozkovým buňkám, jak jsem je popsál, které se rozprostírají do očí.

Zemi můžete pochopit zkrátka jen tehdy, když ji pojmáte jako zemřelé zvíře. Země je zemřelé zvíře. A teprve když Země ztratila svůj vlastní život, mohly obývat tuto Zemi jiné bytosti, k nimž, jak vám popíši, přistoupil také člověk.

Je tomu právě tak, jako kdybychom zemřeli jako člověk, a bílé krvinky by se změnilly v samostatné bytosti. Tak se to kdysi stalo s tím tak obrovským zvířetem, se Zemí. A my dnes stojíme před touto obrovskou mrtvolou. Nemusíte se vůbec divit, když dnešní geologové, kteří mohou studovat jen to, co je mrtvé, studují mrtvolu. Dnešní geologové studují jen zemskou mrtvolu. Věda to činí všude tak, že studuje jen to, co je mrtvé. Klade mrtvolu na pitevní stůl. Ale musíme se, chceme-li něco poznat, skutečně vrátit zpět k tomu, co je živé. Země byla kdysi živá, letěla světovým prostorem, ovšem pohybovala se velmi líně, jako obrovské zvíře, a mohla hledět ven očima, které měla všude, kde byli pohybliví malí dračí ptáci. Těmi pohlížela ven do světového prostoru.

To chceme příště dále pozorovat. Je to zcela zajímavá věc.